

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Republika Grecka żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. „w sprawie pomocy państwa C 3/2010 i pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez Grecki Zakład Ubezpieczeń Rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009”, notyfikowanej jako dokument nr C(2011) 7260 wersja ostateczna.

W zarzucie pierwszym skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska dokonała błędnej wykładni i błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE w związku z przepisami ustawy nr 1790/1988 ⁽¹⁾, które regulują działalność ELGA oraz że nieprawidłowo oceniła okoliczności faktyczne, ponieważ wszystkie płatności dotyczące roku 2009 (415 019 452 EUR) stanowiły rzeczywiste rekompensaty z tytułu szkód w zakresie produkcji roślinnej i zwierząt gospodarskich powstałych w latach 2007 i 2008 wskutek złych warunków klimatycznych, które to szkody ELGA jako instytucja *sui generis* ds. zabezpieczenia społecznego jest zobowiązana naprawić w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia produkcji rolniczej.

W zarzucie drugim skarżąca powołuje się na istnienie błędu w ocenie okoliczności faktycznych i na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, jako że Komisja nie oceniła prawidłowo okoliczności faktycznych i opierając się na niewłaściwym lub niewystarczającym uzasadnieniu, doszła do wniosku, że płatności dotyczące roku 2009 stanowią pomoc państwa przyznaną bezprawnie, gdyż nie są one uzasadnione charakterem i strukturą systemu obowiązkowego ubezpieczenia ELGA, stanowią korzyść gospodarczą dla beneficjentów płatności oraz grożą zakłóceniem konkurencji i wywarciem wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

W zarzucie trzecim skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 107 i 108 TFUE oraz na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, jako że Komisja niesłusznie, a w każdym razie za pomocą niewystarczającego uzasadnienia, włączyła do kwot, które należy odzyskać jako pomoc państwa przyznaną bezprawnie, także kwotę 186 011 000,60 EUR odpowiadającą składkom na obowiązkowe ubezpieczenie uiszczonym przez samych rolników w latach 2008 i 2009 w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia ELGA, które to składki nie stanowiły pomocy państwa przyznanej bezprawnie, lecz zasoby prywatne, w związku z czym kwota ta powinna była zostać odjęta od ostatecznej kwoty podlegającej odzyskaniu.

W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska dokonała błędnej wykładni art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i go błędnie zastosowała oraz skorzystała w niewłaściwy sposób z uznania przysługującego jej w dziedzinie pomocy państwa, gdyż płatności dotyczące roku 2009 powinny być zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem z powodu ewidentnych bardzo poważnych zaburzeń w całej gospodarce greckiej, oraz że wejście w życie przepisu prawa pierwotnego Unii Europejskiej nie może zależeć od wejścia w życie komunikatu Komisji Europejskiej takiego jak tymczasowe ramy wspólnotowe.

W zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że w każdym razie w zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła art. 39, art. 107 ust. 3 lit. b) i art. 296 TFUE, jak również ogólne zasady równego traktowania, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań i wolności gospodarczej oraz reguły konkurencji z powodu nieusprawiedliwionego i nieuzasadnionego wyłączenia oraz niezastosowania tymczasowych ram wspólnotowych ab initio od dnia 17 grudnia 2008 r. do przedsiębiorstw zajmujących się produkcją pierwotną produktów rolnych, tak jak ramy te obowiązywały w stosunku do wszystkich innych przedsiębiorstw we wszystkich innych sektorach gospodarki wspólnotowej.

W zarzucie szóstym skarżąca twierdzi, że w zaskarżonej decyzji Komisja Europejska błędnie oceniła i niewłaściwie obliczyła kwoty podlegające odzyskaniu, gdyż nie odjęła pomocy de minimis przewidzianej w rozporządzeniach nr 1860/2004 ⁽²⁾ i nr 1535/2007 ⁽³⁾ dotyczących stosowania art. 107 i 108 TFUE do pomocy de minimis w sektorze produkcji produktów rolnych.

W zarzucie siódmym skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska z powodu błędnej wykładni i błędnego zastosowania wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007-2013 oraz z powodu błędnego skorzystania z przysługującego jej uznania oraz jednocześnie opierając się na błędnym i sprzecznym uzasadnieniu, uznała, iż rekompensaty, które zostały wypłacone w 2008 r. za szkody w produkcji roślinnej wyrządzone przez niedźwiedzie, o intensywności pomocy w wysokości 100 %, są zgodne z rynkiem wewnętrznym jedynie w wysokości 80 %.

- ⁽¹⁾ Ustawa nr 1790/1988 „Organizacja i funkcjonowanie Greckiego Zakładu Ubezpieczeń Rolniczych oraz inne przepisy” (FEK A 134/20.06.1988).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rolnego i sektora rybołówstwa.
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2012 r. — Planet przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/12)

(2012/C 118/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: PLANET AE Anonymi Etaireia parochis Symvouleftikon Ypiresion (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że opóźnienie w zapłacie przez Komisję ostatniej transzy finansowania na rzecz skarżącej w ramach umowy dotyczącej projektu „Collaboration Environment for Strategic Innovation (Laboranova)”, to jest kwoty 20 665,17 EUR, stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych oraz o nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 20 665,17 EUR z tytułu wydatków poniesionych przez skarżącą w czwartym okresie odniesienia projektu Laboranova, powiększonej o odsetki począwszy od dnia 12 października 2011 r.;
- stwierdzenie, że skarżąca nie jest zobowiązana zwrócić Komisji zaliczki w wysokości 39 657,30 EUR za okres P4 projektu Laboranova;
- zobowiązanie Komisji do zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 30 000,00 EUR tytułem naprawienia szkody wyrządzonej reputacji zawodowej, poniesionej przez skarżącą wskutek naruszenia tajemnicy zawodowej przez Komisję, wraz z odsetkami wyrównawczymi począwszy od dnia 6 października 2011 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz odsetkami za opóźnienie począwszy od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do momentu całkowitej zapłaty, i
- obciążenie Komisji kosztami skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca przedstawia dwa żądania.

W pierwszej kolejności, skarżąca przedstawia żądanie na podstawie art. 272 TFUE oparte na odpowiedzialności Komisji wynikającej z umowy nr 035262 dotyczącej wykonania projektu „Collaboration Environment for Strategic Innovation (Laboranova)”. W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała ona w pełni i należyście swoje zobowiązania umowne, Komisja, nie mając do tego prawa i z naruszeniem wspomnianej umowy oraz zasady dobrej wiary, odrzuciła wydatki skarżącej za okres P4 i zawiesiła płatność na jej rzecz. Z tego powodu skarżąca utrzymuje, że Komisja jest zobowiązana wypłacić jej kwotę 20 665,17 EUR, powiększoną o odsetki przewidziane w klauzuli II 28 ust. 7 załącznika II do umowy począwszy od dnia 12 października 2011 r., oraz że Komisja nie jest uprawniona do żądania od Planet zwrotu zaliczki za okres P4 w wysokości 39 657,30 EUR.

W drugiej kolejności skarżąca przedstawia żądanie na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE oparte na odpowiedzialności pozamumownej Komisji. W szczególności skarżąca utrzymuje, że Komisja, informując koordynatora projektu o przeprowadzaniu audytu finansowego wobec skarżącej, naruszyła ewidentnie przepisy dotyczące ochrony tajemnicy zawodowej, szkodząc tym samym reputacji zawodowej skarżącej. Z tego powodu skarżąca domaga się naprawienia poniesionej przez nią szkody

niematerialnej wraz z odsetkami (odsetkami wyrównawczymi za okres od dnia niezgodnego z prawem udzielenia wspomnianej informacji do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz do momentu całkowitej zapłaty należnego zadośćuczynienia), zastrzegając sobie wyraźnie prawo do żądania odszkodowania z tytułu ewentualnych szkód materialnych powstałych wskutek bezprawnego zachowania Komisji.

Odwołanie wniesione w dniu 16 lutego 2012 r. przez Guido Stracka od postanowienia wydanego w dniu 7 grudnia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-44/05 RENV, Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-65/12 P)

(2012/C 118/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: H. Tettenborn, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene w całości postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2011 r. w sprawie F-44/05 RENV;
- zasądzenie od pozwanej, zgodnie z żądaniem skarżących sformułowanym w pkt A.4.1. pisma procesowego z dnia 21 lutego 2011 r. w postępowaniu w sprawie F-44/05 RENV i uzasadnionego w pkt 78-85 tego pisma procesowego, zapłaty na rzecz skarżącego zadośćuczynienia z tytułu przewlekłości postępowania na podstawie art. 6 EKPC w wysokości, co najmniej, 2 500 EUR;
- obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie nakazu ustanowienia sądu na mocy ustawy, art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPC), art. 47 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (karty) i art. 4 ust. 4 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

W tym kontekście wnoszący odwołanie podnosi, że początkowo sprawa została przydzielona innej izbie Sądu do spraw Służby Publicznej, a dla późniejszego ponownego przydzielenia sprawy brak jest wymaganej podstawy prawnej.